

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Marcely Uhříčkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **B. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. MMR-35202/2024-83,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 15. 5. 2024 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 4. 3. 2024, č. j. 029797/2024/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a současně prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Krajský úřad prvostupňovým rozhodnutím odmítl žalobcovu žádost o informace ze dne 20. 2. 2024, jíž žalobce 1) „Požaduje sdělit, kdo bude ve věci rozhodovat“ a 2) „požaduje, aby si KU Stř kraje vyžádal daný spis SU K. Hora a umožnil žadateli, aby se mohl se spisem seznámit.“. Žalovaný dal v napadeném rozhodnutí za pravdu krajskému úřadu v tom, že požadované informace nesplňují kritéria podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Prvostupňové rozhodnutí tedy měl žalovaný za věcně správné a zákonné.
- V žalobě žalobce uvádí, že o věci rozhodoval „podjatý P.“, který „se podílí po řadu let na krytí protiprávních postupů zdejší kom.sféry“. Rovněž uvádí, že „mnou pořádané je rozhodujícího významu pro rozkrytí zloč. spolčení a korupce. Jakož i poškození mých práv a majetku ve výši 890 00 Kč a vyvolání štvánice ve věci s počátkem z roku 2002, nyní vedené na SU K. Hora“. Žalobce navrhl, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí a uložil krajskému úřadu podat požadovanou informaci. Dále žalobce konstatoval, že vznáší požadavek podle § 36 odst. 3 s. ř. s. a námitku podjatosti Krajského soudu v Praze a Městského soudu v Praze.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

K důvodu pro odmítnutí žaloby

3. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba způsobilá k věcnému projednání. Shledal, že tomu tak není.
4. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
5. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřípustný.
6. Již v usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16, Nejvyšší správní soud dovodil, že důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být i zneužití práva spočívající v opakovaném podávání předem zcela zjevně neúspěšných podání, která namísto ochrany žalobcových veřejných subjektivních práv sledují vedení sporu pro spor samotný.
7. Podle § 68 písm. f) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2024 je žaloba nepřípustná také tehdy, sleduje-li zjevné zneužití práva.
8. Od 1. 1. 2024 tedy zákonodárce zákaz zneužití práva podat žalobu podle s. ř. s. akcentoval a výslovně stanovil, že se jedná o nutnou podmínku řízení, jejíž nesplnění soudu brání věc posoudit meritorně.
9. Zdejší soud v usnesení ze dne 7. 11. 2023, č. j. 54 A 71/2023-11, podrobně shrnul, že je mu z jeho vlastní úřední činnosti známo, že žalobce opakovaně podává velké množství různých žalob, jejichž hlavní myšlenkou je zpravidla žalobcem tvrzené dávné pochybení školského úřadu ve věci jeho přijetí na střední školu a s tím související žalobcův nízký starobní důchod, případně blíže nespecifikovaná trestní řízení týkající se Městského úřadu Čáslav. Žaloby obsahují jen velice heslovité odkazy na různé spisové značky či čísla jednací, častým motivem je tvrzená perzekuce žalobce podle metodiky Státní bezpečnosti z důvodu jeho podpisu Charty 77 v roce 1982 a účasti v disidentském hnutí, jež má podle žalobce trvat i za současného režimu a podílet se na ní mají různé úřady či soudy, státní zastupitelství a bezpečnostní sbory. Podané žaloby však v drtivé většině případů nejsou věcně projednatelné, protože obsahují vady, které žalobce odmítá odstranit. Soud proto zmíněným usnesením č. j. 54 A 71/2023-11 odmítl žalobcovu žalobu, protože představovala zjevné zneužití práva. V tomto usnesení soud žalobce také poučil o tom, že i v budoucnu může jím podané žaloby odmítat, pokud z nich nebude zjevné, že jejich účelem je skutečně ochrana práv žalobce, a nikoliv opakované a bezúčelné vedení sporu.
10. Takto kupříkladu soud usnesením ze dne 6. 4. 2023, č. j. 49 Ad 2/2023-18, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věci žalobcova příspěvku na živobytí, neboť žalobce ani po předchozí výzvě soudu nebyl ochoten doplnit relevantní žalobní body a toliko trval na tom, že je perzekuován podle metodiky Státní bezpečnosti. Stejně tak rozsudkem ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022-36, soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jinou žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, neboť v tamním případě byly žalobní body sice vzneseny, nicméně se téměř netýkaly napadeného rozhodnutí, přestože byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby a řádně o tomto poučen. Obdobně soud usnesením ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022-56, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobcovu žalobu proto, že ani po ustanovení právního

zástupce z řad advokátů nebyl žalobce ochoten doplnit relevantní žalobní body směřující proti napadenému rozhodnutí. V případě usnesení ze dne 26. 9. 2023, č. j. 54 A 28/2023-23, pak zdejší soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil, jelikož žalobce nezaplatil soudní poplatek. Z jiných rozhodnutí soudu lze pro stručnost alespoň odkázat např. na usnesení ze dne 21. 6. 2019, č. j. 43 A 33/2019-19, ze dne 30. 11. 2022, č. j. 51 A 56/2021-47, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10, ze dne 20. 12. 2022, č. j. 43 A 84/2022-19, nebo ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 A 40/2023-6. Žalobce též bezúspěšně podává mimořádné opravné prostředky, viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3023/22, kterým byla žalobcova ústavní stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Tamní případ se týkal žalobcova sporu s Ministerstvem pro místní rozvoj, které mu uložilo pořádkovou pokutu, a žalobce se posléze domáhal obnovy řízení o uložení pořádkové pokuty, přestože neuvedl žádné nové dříve neznámé skutečnosti.

11. Z uvedeného zdejší soud dovodil, že je zjevné, že pokud by v řízení konal další přípravné úkony pro účely meritorního přezkumu postupu žalovaného, tak by mu žalobce opět neposkytl žádnou součinnost. Úkolem správního soudu je přitom ochrana veřejných subjektivních práv, a nikoliv činění zbytečných úkonů v případech četných žalob, jejichž vady žalobce opakovaně odmítá odstranit, a proto tyto žaloby nikdy nejsou věcně projednatelné. Takovéto postupy žalobce jsou zcela zjevně zneužitím práva, které nepožívá právní ochrany.
12. Ani v právě posuzované žalobě soud neshledává, že by žalobce sledoval ochranu svých veřejných subjektivních práv. Z jeho žádosti je patrné, že se žalobce domáhá po krajském úřadu, aby mu sdělil, kdo bude v blíže neurčené věci rozhodovat, a aby si vyžádal nějaký spis Městského úřadu Kutná Hora, přičemž v žalobě argumentuje pouze vágním tvrzením o zločinném spolčení a korupci počínající před více než dvaceti lety. Na takové informace však žalobci právo podle zákona o svobodném přístupu k informacím zjevně nenáleží, neboť jde podle všeho o informace týkající se budoucího odvolacího řízení. Jde-li o budoucí řízení, které ještě ani nebylo zahájeno, pak žalobcem vyžadovaný postup nelze považovat za informaci ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Týká-li se snad žalobcova žádost již probíhajícího řízení, pak žalobci na požadované „informace“ rovněž nepřísluší právo dle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale je namístě, aby žalobce realizoval svá procesní práva v intencích příslušných právních předpisů upravujících postup ve správním řízení (zejm. v intencích zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který v § 15 odst. 4 upravuje možnost požádat o sdělení ohledně oprávněné úřední osoby a v § 38 nahlížení do spisu). Ze žalobcovy nekonkrétní žádosti o informace se nadto jeví, že požadované „informace“ mohou souviset s řízením vedeným Městským úřadem Kutná Hora, ve vztahu k němuž krajský úřad ani nemůže být povinným subjektem, a proto po něm nelze prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím požadovat, aby sděloval informace o „cizím“ řízení nebo aby si vyžádal spis jiného orgánu a ten následně předložil žalobci.
13. Žalobce navíc v žalobě nijak nepolemizuje s důvody napadeného rozhodnutí, protože jen zcela neurčitě hovoří o zločinném spolčení a korupci, ale není schopen vytknout byť jen jediný nedostatek napadeného rozhodnutí. Rovněž jeho námitka podjatosti úřední osoby je zcela nekonkrétní a není způsobilá soudního přezkumu. Žaloba tedy má stejně jako v předešlých případech vady. Soud v textu nynější žaloby nenalezl srozumitelnou argumentaci, ze které by bylo možno dovodit, že žalobce se v daném případě hodlá skutečně domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. a (tentokrát)

spolupracovat se soudem při odstraňování vad žaloby. Soud je naopak přesvědčen, že jde jen o další z dlouhé řady „řízení pro řízení“, která žalobce čas od času generuje a stejně jako v nynější věci postupuje tak, že zpochybňuje různé procesní aspekty jednotlivých předešlých řízení, a vytváří tak řízení další, čímž je donekonečna „řetězí“. Soud se proto přidržel závěrů vyslovených v usnesení č. j. 54 A 71/2023-11 (a obdobně též např. v usnesení ze dne 4. 4. 2024, č. j. 37 A 9/2024-11), a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) s. ř. s., neboť její podání shledal zjevným zneužitím práva, kterým žalobce prokazatelně nesleduje ochranu svých veřejných subjektivních práv.

14. Jelikož je podaná žaloba zjevným zneužitím práva, soud již nevyzýval žalobce k odstranění jejích vad postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť by to bylo zjevně zbytečné. Proto také nejsou splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z hlediska důvodu odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nicméně podání vadné žaloby podpurným důvodem pro konstatování zjevného zneužití práva, neboť žalobce podává vadné žaloby opakovaně a jejich vady zásadně nikdy neodstraňuje.
15. Pro úplnost soud dodává, že byť je v záhlaví žaloby odkázáno na § 79, § 80 a § 175 s. ř. s., tj. na žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (a dlužno dodat, že s. ř. s. nemá žádný § 175), z jejího obsahu plyne, že žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí. Podaná žaloba je tak žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

K žádosti o osvobození od soudních poplatků a námitce podjatosti

16. Z důvodu odmítnutí žaloby se soud pro nadbytečnost blíže nezabýval žalobcovou žádostí o osvobození od soudních poplatků, kterou žalobce nadto podal pouze velmi obecně v záhlaví svého podání prostřednictvím slov „*požadavek dle § 36/3 zákč. 150/2002 sb.*“. Vzhledem k tomu, že žaloba není věcně projednatelná, postrádá rozhodování o osvobození od soudních poplatků i výzva k zaplacení soudního poplatku bližšího smyslu. Poplatkové povinnosti ostatně podléhá pouze žaloba, která nebyla před prvním jednáním odmítnuta (srov. poslední větu § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).
17. Soud taktéž nepřehlédl, že žalobce uplatnil v žalobě i námitku systémové podjatosti zdejšího soudu (a Městského soudu v Praze). Soud však neshledal důvod k předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu za účelem rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť i její uplatnění posoudil jako zneužití práva.
18. Podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.
19. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vznášeli-li účastník typově shodnou námitku podjatosti opakovaně, byť již o takových námitkách Nejvyšší správní soud samostatně rozhodoval, nemusí k takové námitce soud přihlížet, dospěje-li k závěru, že jde ze strany účastníka o zneužití práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS, body 27 a 28).
20. Okolnosti, které mohou zavdávat pochybnosti o podjatosti soudce, mohou spočívat ve vztahu soudce k projednávané věci nebo k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Žalobce nevylicil žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly myslitelným způsobem svědčit o tom, že je dán vztah soudců senátu 59 Krajského soudu v Praze k projednávané věci nebo

k žalobci, a které by mohly vzbuzovat pochybnost o jejich nepodjatosti. Předseda senátu ani žádný z členů senátu si ani žádných takových skutečností nejsou vědomi.

21. Soudu je dále z vlastní činnosti známo, že žalobce opakovaně uplatňuje námitku podjatosti vůči soudcům zdejšího soudu a zpravidla ji zdůvodňuje vágními, nepodloženými a ne zcela srozumitelnými tvrzeními o korupci, politické objednávce a spolčení. Soud již proto vyhodnotil uplatnění takových námitek podjatosti ze strany žalobce jako zneužití práva, a proto k nim nepřihlížel (viz např. usnesení ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 41 A 3/2023-37, či ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10).
22. Zároveň soud poukazuje na to, že žalobce i v minulosti opakovaně ve vztahu k soudcům Krajského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu uplatňoval námitku podjatosti, kterou dovozoval z tvrzené korupce a tendenčního rozhodování. O takových námitkách podjatosti Nejvyšší správní soud již rozhodoval a nevyhodnotil je jako důvodné (srov. usnesení ze dne 26. 11. 2015, č. j. Nao 310/2015-10, ze dne 9. 6. 2015, č. j. Nao 144/2015-13, či ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 270/2014-9). Nejvyšší správní soud již také shledal žalobcovu námitku podjatosti vůči soudu nedůvodnou proto, že žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na poměr soudců k věci samé nebo k účastníkům řízení (viz rozsudek ze dne 29. 3. 2023, č. j. 6 As 19/2023-10, bod 19).
23. Zdejší soud tak má za to, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti se již opakovaně dostala do sféry Nejvyššího správního soudu a je ve své podstatě opakujícím se obecným tvrzením založeným na nepodložené domněnce korupčního jednání a na nesouhlasu s procesním postupem. Soud ji proto vyhodnotil jako zneužití práva, nepřihlížel k ní a v rámci hospodárnosti řízení ji nepostoupil k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu ani nevyzýval žalobce k odstranění vad uplatněné námítky. Žalobci přitom zůstává zachována možnost vznést důvody pro vyloučení zákonného soudce i v případné kasační stížnosti proti tomuto konečnému rozhodnutí.

Rozhodnutí o nákladech řízení

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu